

var ret meningsløst at forlange Selyhjælp af dem, der ikke kunde hjælpe sig selv. Det var derfor efter min Mening interessant at se, hvorledes Reformpartiet saa paa denne Sag, hvilken Udvikling det havde gennemgaaet. Vi have nemlig set, hvorledes Reformpartiet har udviklet sig i mangfoldige andre Retninger; og det har ikke altid været saaledes, som vi Socialdemokrater have kunnet ønske det. Det er efter vor Mening nærmest gaaet til den forkerte Side, fra Venstre- over til Højrestandpunkterne, og det var altsaa med megen Nysgerrighed, vi imødesaa Reformpartiets Forlag til Ændringer. Vor Formodning om, at de vilde gaa i den forkerte Retning, blev da heller ikke skuffet denne Gang.

∴ Som den ærede Ordfører ganske rigtig sagde, var det ikke indgribende Ændringer, de ærede Forslagsstillere her foreslog. Det var kort sagt endnu en Gang den gamle Historie, at Bjerget lavede til Barsek og nedkom med en Mus. De foreslaaede Ændringer ere efter min Mening ikke af den Betydning, som de burde være, de ere ikke af den Betydning, at de kunne udvide Rammerne for Sygekasserne. Medens man dog skulde antage, at naar man gik til at ændre en Lov, som man har haft i 20 Aar, saa at man har indvundet en hel Del Erfaringer, vilde man søge at udvide dens Rammer, søge at naa videre ad den Vej, som man en Gang var slaaget ind paa, synes denne Betragtning at have været fuldstændig fremmed for de ærede Forslagsstillere. De foreslaaede Ændringer ville ikke i allermindste Maade løse det Spørgsmaal, som dog kan kaldes det brændende paa Sygekassesagens Omraade, ogsaa at faa de Befolkningsklasser med ind under Sygekasseloven, som ikke have Raad til at være i Sygekasse for Øjeblikket. Ikke i nogen som helst Retning ville de foreslaaede Ændringer bidrage dertil. Tværtimod ville adskillige af dem bevirke, at Sygekasserne blive endnu dyrere, end de allerede ere, saa at det vil blive endnu vanskeligere for de fattigste Befolkningslag at nyde godt af Sygekasseinstitutionen og Statens Hjælp dertil. I den Henseende synes den højt-ærede Indenrigsminister at være enig med mig, idet han i Formiddagsmødet udtalte, at ogsaa han mente, at naar vi skulde gaa til at ændre Sygekasseloven, maatte vi pløje dybere ned og indføre saadanne Ændringer, der kunde bevirke, at ogsaa de fattige, som endnu ikke kunne nyde

godt af Sygekasseinstitutionen, kunde komme med.

Den foreslaaede Ændring i § 6, 2det Stykke, som gaar ud paa, at Børn allerede i 14 Aars Alderen kunne blive selvstændige Medlemmer af en Sygekasse, er i og for sig meget god, men vi maa ikke se alt for ensidigt paa dette Spørgsmaal, saaledes som jeg tror, de ærede Forslagsstillere have gjort, thi vel er det rigtigt, at det vil være en heldig Foranstaltning for Landboernes Vedkommende, men i Byerne har man den ganske modsatte Interesse. Medens det paa Landet er saaledes, at Sygekassemedlemmernes Børn som Regel komme ud at tjene, naar de ere 14 Aar, og følgelig ikke mere ere „hjemmевærende“, er det i Byerne Regelen, at de vedblive at være hjemme efter Konfirmationsalderen. I Provinsbyerne blive Sygekassemedlemmernes Børn som Regel Haandværkere eller lignende, og i den Tid, de staa i Lære, opholde de sig i Regelen i deres Hjem, ere altsaa „hjemmевærende“ Børn, som det hedder i den bestaaende Sygekasselov. Disse Medlemmer ville altsaa faa en ekstra Udgift til deres Børn, naar disse ere 14 Aar, for at de kunne blive selvstændige Medlemmer af Sygekassen, medens Medlemmerne nu ogsaa for deres hjemmевærende Børn mellem 14 og 15 Aar have de Goder, som Sygekassen yder. Udviklingen gaar utvivlsomt stadigt i den Retning, at det bliver mere og mere almindeligt, at Sygekassemedlemmernes Børn blive hjemme, i alt Fald det første Aar efter Konfirmationen, og den gaar for den Sags Skyld ogsaa i den Retning, at Børnene ikke blive konfirmerede i 14 Aars Alderen, men i mangfoldige Tilfælde først i 14½ eller 15 Aars Alderen. Altsaa vil der efter Forslaget blive en større Udgift end tidligere for Medlemmerne i Byerne, og det finder jeg uretfærdigt.

Hvis de ærede Forslagsstillere, som den ærede Ordfører var inde paa, kunde være med til, at der nok gaves Medlemmers Børn eller Børn i 14 Aars Alderen Ret til at blive selvstændige Medlemmer af Sygekassen, for saa vidt de ikke længer ere hjemme, men at de, som nu, kunde blive betragtede som hjemmевærende, for saa vidt de blive hjemme, tror jeg, det var en heldig Ordning. Thi det kan ikke nægtes, at det er rigtigt for Landets Vedkommende — og naturligvis ogsaa i nogle Tilfælde for Byernes Vedkommende —, at Børn allerede i 14 Aars Alderen kunne blive selvstændige Medlemmer af en Syge-